

Vansteligheder ved at fremkomme med Forslag, som ikke lade sig gennemføre, men kun i Utide rejse Modstand mod Sagen. Han har fremhævet — hvad for Næsten ikke kan være ukendt for nogen, der er med paa Spørgsmaalet — at en almindelig Retsreform har ikke faa, men faare mange Modstandere, af hvilke flere ere Mænd med betydelig Indflydelse, og at man ved at rejse Strid om denne Sag i Utide, kun opnaar at ophidse Modstanden imod den. Naar man — ogsaa her kan jeg henholde mig til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds — for Alvor ønsker at faa Retsreformen gennemført, vil man bedst naa dette Maal ved at afvente den korte Tid, inden hvilken der vil foreligge et omfattende Forslag fra Processkommissionen, og man forventer da, som det udtales i Dagsordenen, at Sagen uden Forhaling bliver fremmet fra Regeringens Side, saa at vi, forhaabentlig i en meget nær Fremtid, kunne faa hele den betydningsfulde Sag til Behandling og Afgørelse her i Rigsdagen. Det er ud fra disse Betragtninger, at Mindretallet fremsætter sit Forslag om at ende denne Behandling med følgende Dagsorden:

„I den Forventning, at endeligt Forslag til Lov om Strafferetsplejen fra Processkommissionen vil foreligge i Løbet af indeværende Aar, og at Sagen derefter vil blive fremmet fra Regeringens Side — gaar Folketinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Ordføreren (Mf. Christensen):

Efter at Mindretallets Ordfører har haft Ordet, maa det være klart, at jeg havde Ret, naar jeg sagde, at nogen virkelig Begrundelse af Mindretallets Forslag gives der ikke, thi skulde der være en Begrundelse, havde vi vel endelig nu faaet den at høre. Det, der nærmest skulde ligne en Begrundelse, skulde vel være, at Processkommissionen snart vil være færdig. Ja, det kan være, at den snart er færdig, men den Sag har været helt færdig i 1875, og vi have i al den Tid været lige nær ved at faa en Retsreform, og paa den Tid havde vi til Justitsminister en Mand, der allerede i sin Professortid var en erklæret Beundrer og Belynder af denne Retsreform, og som selv var Medlem af Processkommissionen og havde deltaget meget i dens Arbejder, som altsaa paa Forhaand var inde i det da foreliggende Forslag. Men i hans Regeringstid skete der ingen Reform i Retsplejen. Lad os nu gaa videre. Den nuværende Processkommission har siddet i 5 Aar,

og vi kunne efter Mindretallets Betænkning, som er medunderstrevet af Processkommissionens Formand, gøre os grundet Haab om, at en Betænkning fra den vil foreligge inden Udgangen af 1897. Det kan godt være, at den kommer til at foreligge, men hvad saa? Vil det sige, at vi i en meget nær Fremtid faa dette Lovforslag bragt paa Bane, forelagt til Behandling i Tingene? Nej, ingenlunde. Betænkningen skal jo afgives af Processkommissionen og indleveres til Ministeriet. Den skal særlig tages under Behandling af den nuværende eller den til den Tid fungerende Justitsminister. Han kan behandle den hurtigt eller langsomt, den har tidligere været behandlet i aarevis, og det endda af en Mand, der var velvillig stemt over for Resultaterne. Hvilken Grund have vi til at tro, at den nu fungerende Minister er venlig stemt over for den paatænkte Retsreform? Saa vidt mig bekendt, har han ikke en Gang kendskab til Betænkningen, for den kommer frem, og han skal faa have en Tid til at sætte sig ind deri og stønne over, om Processkommissionens Betragtninger falde sammen med de Betragtninger, der lede Ministeriet i hele dets politiske Færd, og specielt leder Justitsministeriet i dets Organisation af Landets Retsvæsen. Dertil vil der godt kunne gaa Aar, uden at der sker noget, selv om der ikke var nogen ond Vilje til Stede i Ministeriet, eller manglede Sympati for Sagen. Blot til at sætte sig ind i Stoffet vil der behøves lang Tid, og det er jo ikke sagt, at Stoffet er af den Art, at det lige egner sig til Forelæggelse. Vi have set andre Kommissioners Arbejder, der ere komne frem med Endringer, selv om der ogsaa er nogle, hvis Forandringer ere komne frem i den Stikkelse, hvori hele Kommissionen eller Flertallet har indstillet dem. Ministeriet kunde have Grund eller Vist til at omarbejde det hele endnu en Gang, hvorved Sagens Udgang til Lov atter vil blive skudt ud. Maaste er den fungerende Justitsminister ikke stemt for en Retsreform. Der foreligger, mig bekendt, ikke nogen Udtalelse af ham, hvori han erklærer at være en Ven af den og paa dette Punkt stiller sig som sin Forænger. Jeg tror derfor, at det at vente, til Processkommissionens Arbejder foreligge paa Tingets Bord, er at udsætte Sagen ad Calendas Graecas, det vil sige paa ubestemt Tid, til et Tidspunkt, der maaste ikke komme i vor Levetid.

N. J. Larsen: Den ærede Ordfører glemte, hvad der dog her er Hovedsagen, nemlig at det foreliggende Forslag er umuligt, hvad der ikke er blot en enkelt Sides Mening, men var Forudsætningen, hvorunder vi be-